

งานออกธำมรงค์กันแควสซิลโนลปี 1965

“อนาคตของแม่หนูอยู่บนกองกระดูกแห่งเกราะ” แม่หมอพีโอนี่ เลนมี สีหน้าหม่นหมองขณะกรีนคำทำนายซึ่งจะกำหนดชะตาชีวิตที่เหลืออยู่ของ ฟรานเซส อัดัมส์

ฟรานเซสนั่งเงียบพลางจับจ้องหญิงตรงหน้าไม่วางตา แม่เพื่อน ๆ อีกสองคนจะพากันขบขันกับฉากจำอวด ตั้งแต่มาเล่นลูกปิดสีสันบาดตา ที่ตกแต่งระโงมหลังนี้ ไล่ไปจนถึงผ้าโพกหัวแพรไหมแสนเชยของ พีโอนี่ เลน ทุกอย่างดูราวกับเป็นผลงานหนังฮอลลีวูดทุนต่ำ แม่แต่ตัว พีโอนี่ เลนก็ไม่น่าจะอายุเกินยี่สิบปี ต่อให้เจ้าตัวแสร้งดัดเสียงแหบแห่ง ประหนึ่งสาวสองพันปีก็ตาม จึงไม่น่าจะมีใครถือสาคำพูดของเธอจริงจัง ซึ่งเกือบจะไม่มีจริง ๆ ยกเว้นก็แต่ฟรานเซส

เธอฟังถ้อยคำเหล่านั้นอย่างจริงจังราวกับเป็นคำสอนของพระเยซู และยังได้ยินคำทำนายเกี่ยวกับตัวเองมากเข้า สีหน้าเธอก็ยิ่งตึงเครียด ขึ้นทีละน้อย เหมือนน้ำในหม้อที่มีไอน้ำพลุ้ง รั่า ๆ จะเดือดแต่ยังไม่ถึงเวลาปะทุ

กระทั่งเมื่อสามสวาก้าวออกจากกระโจมหมอดูมืด ๆ และปะทะกับแสงแดดเจิดจ้าในเดือนสิงหาคม ฟรานเซสก็ยั้งงั้นไม่กะพริบตา ผมยวาวปล่อยสยายของเธอเรื่องรองเป็นสีบลอนด์ประกายแดง พ่อค้าแผงแอปเปิลเคลือบน้ำตาลส่งสายตามีเลศนัยมาทางเธอ แต่ฟรานเซสกลับไม่รับรู้ เธอแทบจะไม่รับรู้อะไรเลยหลังจากได้ฟังคำทำนายชวนระทึกขวัญมาสด ๆ ร้อน ๆ

เอมิลีเกี่ยวแขนซ้ายของฟรานเซสขณะที่โรสเกี่ยวแขนขวาของเธอ แล้วสามสาวก็เดินคล้องแขนกันเหมือนมาลัยดอกเดซี่ พวกกันลัดเลาะไปตามแผงลอยที่ขายของเก่าและของกระจุกกระจิก พวกเธอขีดไฟพ่อค้าขายเนื้อที่ปาร์รองขายไส้กรอก แต่กลับหยุดมองสร้อยเงินที่ถูกแดดเผาจนอุ่น เอมิลีต้องการเบี่ยงเบนความสนใจของฟรานเซสจึงซื้อสร้อยเส้นบางที่ห้อยจิ้งก้าน้อยมาหนึ่งเส้น โดยอ้างว่าเอาไว้เป็นเครื่องราง เพราะนามสกุลของเธอคือสแปรโรว์

แต่แล้วโรสก็เอ่ยคำพูดแทงใจดำออกมา

“ฟรานเซส เธอทำหน้าที่ซังกะตายอย่างกับมีมัจจุราชมารับตัวแล้วอย่างนั้นแหละ” โรสว่า ก่อนถองศอกใส่ฟรานเซสกระตุ้นให้เพื่อนมีชีวิตชีวาขึ้นมาบ้าง แต่กลายเป็นว่าทำให้ฟรานเซสหน้าบึ้งไปกันใหญ่ “ยังไงก็เป็นแค่เรื่องโกหกเหลวไหลทั้งเพแหละน่า ไม่มีใครมองเห็นอนาคตหรอก”

เอมิลีรวบรวมบลอนด์ยาวของตัวเองและผูกโบ จากนั้นก็เอาสร้อยเส้นนั้นคล้องคอ พลันเห็นแสงวูบวาบ แสงริ้วบางดุจใบมีดสะท้อนอยู่บนซุ้มลำสัตว์ด้านหลัง ตอนนั้นเองที่เอมิลีเห็นฟรานเซสจ้องมองจี้รูปนกด้วยสายตาสะพริงกลัว

“มีอะไรเธอ” เอมิลีถามด้วยน้ำเสียงใสซื่อขัดกับสีหน้า

“นก” ฟรานเซสเอ่ยพลางหรีตา “หมอดูบอกว่ ‘นกจะหักหลังเธอ’”

“งั้นฉันก็มีวิธีแก้ที่เหมาะสมจะพอดี” เอมิลีพูดก่อนวิ่งหายเข้าไปในฝูงชน ไม่นานก็โผล่หน้ากลับมา ในมือมีสร้อยเงินรูปนกแวววาวอีก

สองเส้น “ให้เธอกับโรส” เจ้าตัวอมยิ้มเจ้าเล่ห์ “ทีนี้เธอก็ไม่รู้แล้วว่า จะโดนหนักตัวไหนหนักหลัง เผลอ ๆ อาจเป็นเธอก็ได้ที่หนักหลังตัวเองนะ” เอมิลีหัวเราะลั่นอย่างเปิดเผยไม่ต่างจากตัวตนของเธอ

ฟรานเซสหันไปมองโรสตาละห้อยคล้ายขอความเห็นใจ แต่โรส กลับหัวเราะผสมโรงไปกับเพื่อน

“จะว่าไปก็เป็นความคิดที่ดีนะ กำหนดโชคชะตาด้วยมือตัวเอง ไงล่ะ!” ครั้นพูดจบโรสก็สวมสร้อยที่เพื่อนให้เหมือนอยากจะทำให้อายุยืน

ฟรานเซสลังเล สูดหายใจเก็บสร้อยที่เอมิลีให้ใส่กระเป๋าเสื้อไว้ “ขอคิดดูก่อนแล้วกัน”

“โอ้ ราวเรียงหน้อยเถอะน่า ฟรานเซส” เอมิลีว่า “ขึ้นเอาแต่ทำ หน้าบูดแบบนี้ ถ้าฉันจะฆ่าเธอก็ขึ้นมาก็ช่วยไม่ได้นะ” หางตาของเอมิลี พับย่นคล้ายจะระเบิดเสียงหัวเราะขึ้นมาอีกคำรบ แล้วเธอก็คล้องแขน เพื่อนทั้งสองอีกครั้ง

“พวกเธอเลิกแก๊งค์ทำเป็นว่าฉันไม่น่าขนลุกขนพองเสียที่ได้ไหม” ฟรานเซสคลายแขนให้หลุดแล้วยืนนิ่ง เธอขีดมือซึ่งมีเหงื่อชุ่มกับกระโปรง ผ้าฝ้ายเรียบ ๆ ที่สวมอยู่แล้วกอดอก ขอบสมุดบันทึกเล่มเล็กโผล่พ้น กระเป๋ากระโปรง อีกทั้งนิ้วของเธอยังเปรอะเปื้อนน้ำหมึกจากตอนเร่งจด คำทำนายอย่างบ้าคลั่งไม่ให้ตกหล่นสักคำ

โรสก้าวเท้ายาว ๆ เพียงสองครั้งก็เข้ามาประชิดฟรานเซสได้แล้ว ยกแขนโอบไหล่เพื่อน เธออยู่ใกล้เสียจนผมบ๊อบสีดำปิดแก้มฟรานเซส “ฉันว่ายายแม่หมอนั้นหลอกเธอเล่นมากกว่า”

“แต่มันคือ*การปลิดชีพ*นะ โรส! ฉันทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ไม่ได้หรอก!”

เอมิลีกลอกตา “อื้อย จะบ้าตาย ฟรานเซส! ช่าง-มัน-เถอะ” เธอเน้นเสียงทีละคำเหมือนกำลังตอกตะปู

ฟรานเซสมองโรสที่ไว้ผมทรงสนไวไวที่กับผมบลอนด์เรื่องรองของ เอมิลี พลันรู้สึกว่าคุณเธอดูไม่ต่างจากตัวละครในเทพนิยาย ดังนั้น เมื่อแม่หมดในเทพนิยายทำนายโชคชะตาให้เรา เราก็ควรรับฟัง

เอมิลีและโรสคล้องแขนฟรานเซสกันคนละข้างอีกครั้ง ก่อนจะพากันเดินเที่ยวงานต่อ ทว่าบรรยากาศรอบข้างแฝงปกคลุมด้วยความเงิบงันเหมือนถูกอุดไว้ด้วยยุยงุ่น ดวงอาทิตย์ยังคงแผดแสงร้อนแรง เบียร์เอลในซุ้มแผงลอยก็ยังไม่พลักจากถัง กลิ่นน้ำตาลไหม้ผสมกับกลิ่นควันเบาบางทำให้รู้สึกเหนียวเหนอะหนะ ทว่าผีเฝ้าของฟรานเซสกลับหนักแน่นมั่นคงและมีเป้าหมาย เธอกระซิบเบา ๆ ทวนคำทำนายซ้ำไปซ้ำมาจนกระทั่งมันฝังแน่นในความทรงจำ

อนาคตของแม่หนูอยู่บนกองกระดูกแห่งเกราะ ความตายของเธอจะเริ่มต้นอย่างช้า ๆ ยามที่ฝ่ามือข้างหนึ่งกอบกุมราชินี จงระวังนกให้ดี เพราะมันจะหักหลังเธอ และนับตั้งแต่นั้นทุกอย่างจะไม่มีวันหวนคืน หากแต่บุตรสาวคือหนทางสู่ความยุติธรรม จงหาตัวบุตรสาวหนึ่งเดียวแล้วเก็บหล่อนไว้ใกล้ตัว สัญญาทุกอย่างบ่งชี้ถึงการปลิดชีพเธอ

คำทำนายดังกล่าวช่างห่างไกลความเป็นจริงจนน่าขำ ทว่าถ้อยคำเหล่านี้กลับหวนพิชรายและฝังรากในหัวใจของฟรานเซสไปเสียแล้ว

เพื่อนสนิททั้งสามเที่ยวเล่นจนหน้าใจตลอดบ่ายวันนั้น เพียงไม่นานก็ไม่มีใครฝันหัวเราะอีกต่อไป มุกตลก เรื่องซุบซิบ และบรรยากาศที่คุ้นเคยค่อย ๆ หวนกลับมาแต่เต็มมิตรภาพของพวกเธอ หนุ่มสาววัยสิบหกเป็นวัยที่อารมณ์ผันแปรอยู่ตลอดประหนึ่งลมหายใจ ทว่าเด็กสาวทั้งสามอาจจะหายใจลึกเป็นพิเศษ

หากจะมีสิ่งใดนำพาเคราะห์ร้ายมาสู่พวกเธอ สิ่งนั้นก็คือเลขสาม เพราะหนึ่งปีหลังจากงานออกร้านวันนั้นทั้งสามก็ถูกพรากจากกัน เด็กสาวคนหนึ่งหายตัวไป...แต่ไม่ใช่ฟรานเซส อดัมส์

ตำรวจสืบสวนในท้องที่เข้ามาทำคดี ในถุงหลักฐานที่ถูกเย็บติดกับรายงานบุคคลสูญหายซึ่งมีรายละเอียดสั้นกว่าที่ควรจะเป็นบรรจุหลักฐานเพียงชิ้นเดียว มันคือสร้อยเงินเส้นเล็กห้อยจี้รูปนกตัวจิ๋ว

1

เย็นวันนี้ก็เป็นอีกหนึ่งในฤดูร้อนอันร้อนระอุที่มาพร้อมกับอากาศชื้น
เสียจนลงไปแหวกว่ายได้ พอหลุดพ้นจากรถไฟใต้ดินสายฟูกาคาดีลลีใน
ลอนดอนมาได้ แม้แต่สถานีเหม็นอับอย่างเอิร์ลส์คอร์ทก็ยิ่งหอมชื่นใจ
หลังจากลากขาขึ้นบันไดสามตอนมาจนถึงถนนฉันก็หอบแฮก ๆ พลาจ
รื้อหาขวดน้ำในกระเป๋าเป้ แต่กลับเจอเพียงกระดิกเก็บความร้อนใส่
กาแฟเหม็นหืนจากเมื่อเช้า

บรรดาชายหนุ่มสวมสูทหุ่นผมเปรี้ยวเดินตัวปลิวผ่านไปประหนึ่ง
กวางในเมืองใหญ่ ขณะที่ฉันยกกาแฟที่เหลือกรอกปาก รสชาติชวน
แขยงไม่ผิดจากที่คิด แต่ฉันต้องการคาเฟอีนนี่นา ทันใดนั้นโทรศัพท์ก็
สั่นครืด ๆ ฉันเลยล้วงมันออกจากกระเป๋ากางเกงพร้อมขมใจไม่เช็กอีเมล
แล้วรับสายที่วิ้งวาบ ๆ อยู่บนจอแทน

“เจนนี” ฉันระบายความเหนื่อยล้าออกมาทางน้ำเสียงจนหมด
เปลือก “บอกที่ว่าเธอกำลังจะถึง ฉันไม่กล้าประจันหน้ากับห้องใต้ดิน
ของแม่โดยไม่มีกำลังเสริมหรอกนะ ครึ่งก่อนที่เข้าไปทำความสะอาด
ฉันเจอแมงมุมเป็นโขยง ตัวบ่อเริ่มตั้งนั้น”

“ฉันถึงแล้ว” ปลายสายบอก “แต่ว่านะ แอนนี่ ฉันขอรออยู่หน้าบ้านจนกว่าเธอจะมาอีกแล้วกัน เพราะฉันไม่อยากถูกแม่เธอลากไปทั่วบ้านพร้อมฟังท่านสาธยายว่าจะทูปผนังห้องไหนบ้างหรอคะ”

“ฉลาดมาก แต่ฉันไม่คิดว่าแม่จะได้รับอนุญาตให้ทูปผนังบ้านหรอ เราไม่ใช่เจ้าของบ้านด้วยซ้ำ”

“งั้นก็ถือว่าเป็นเหตุผลที่ฟังขึ้น ฉันเดาว่าแม่เธอกำลังทำงานเป็นบ้าเป็นหลังอีกตามเคย ใกล้ถึงงานนิทรรศการส่วนตัวที่หอศิลป์เทตแล้วนี่”

ฉันนึกว่าหน้า แม่เป็นศิลปิน จะว่าไปก็เป็นศิลปินมีชื่อเสียงที่ประสบความสำเร็จคนหนึ่งเลย หรือไม่ก็เคยเป็น จนกระทั่งแม่เกิดอาการหมดไฟเอาดี้อ ๆ ซ้ำร้ายเงินที่ได้จากผลงานเก่า ๆ ก็ดันหมดเกลี้ยงอย่างประจวบเหมาะพอดี ดังนั้นฉันจึงโตมากับแม่ที่ใช้ชีวิตก้ำกึ่งระหว่างคนกระเปียดกระเสียวกับคนไร้บ้านตามวิถีของศิลปินผู้ไม่สนกฎเกณฑ์ใด ๆ

“แต่ว่านะ ถ้าแม่ทำงานศิลปะเป็นบ้าเป็นหลังอยู่ ฉันก็จะไม่ต้องคอยเช็คกล่องอีเมลโล่ง ๆ ทุกขณะจิต ทีนี้แม่อยากให้ทำอะไร ฉันก็เอาด้วยหมดแหละ ในเป้ฉันมีชาร์ตสีเน้นเอี้ยด หน้าซำยังอยากระบายอารมณ์จะแย้ ฉันพร้อมสู้รบตบมือกับไอ้ห้องใต้ดินนี่แล้ว ยกเว้นแมงมุมนะ อันนั้นยกให้เธอจัดการ”

“อู๊ย กองทัพแมงมุมส่วนตัว” เจนนี่ทำเสียงอ่อนเสียงหวาน “อยากได้มานานแล้ว” เธอเงิบไปอึดใจหนึ่งเหมือนกับกำลังสรรหาคำพูดอย่างระมัดระวัง “ทำไมถึงกังวลเรื่องอีเมลละ เธอส่งงานเขียนไปอีกชิ้นแล้วหรอ”

เจนนี่เป็นเพื่อนซี้ของฉันตั้งแต่เราอายุเก้าขวบ เดือนที่แล้วฉันเพิ่งถูกล้อออกจากงานประจำค่าแรงต่ำ นอกจากจะคอยซับน้ำตาแล้วเธอยังทำหน้าที่ไลฟ์โค้ชจำเป็นอีกด้วย เธอสาธยายเสียดิบตีว่าให้ฉันใช้โอกาสนี้ทำตามความฝันด้วยการเป็นนักเขียนอาชญาวิทยาส์เสียเลย เพราะไม่ใช่

นักเขียนได้แห่งทุกคนจะมีแม่ที่มีบ้านแปดห้องนอนในเขตลอนดอนกลาง
แถมยอมให้เราอยู่ฟรีแลกกับการช่วยงานจิปาละเสียหน่อย

แน่นอนว่าการย้ายกลับมาอยู่บ้านในวัยยี่สิบห้าปีไม่ใช่แผนการที่ดี
ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ฉันชมชานกลับมาและต้องรองรับอารมณ์ของแม่
เหมือนเดิมเปี้ยบ เดิมทีฉันอุตสาหะหนีจากสภาพนี้มาได้สำเร็จแท้ ๆ
การบากหน้ากลับมาครั้งนี้เลยทำให้รู้สึกเหมือนตัวเองถอยหลังเข้าคลอง
แต่อย่างน้อยฉันก็ได้ครองพื้นที่ทั้งชั้นในบ้าน แถมบ้านโทรม ๆ หลังนี้
ยังมีบรรยากาศชวนฝันอีกต่างหาก ห้องนอนวัยเด็กของฉันมีโคมไฟระย้า
ฝุ่นจับที่คริสตัลหลุดไปหลายเม็ด แล้วแสงสลัวจากโคมไฟก็ออบล้อม
เครื่องพิมพ์ดีดโบราณที่ฉันเจอในตู้เก็บของลึกไป ฉันไม่ได้ใช้เจ้าเครื่องนี้
พิมพ์นิยายหรอก แค่กด ๆ จิ้ม ๆ เป็นเล่นเพื่อสร้างบรรยากาศเป็น
ครั้งคราวเท่านั้น พอดีว่ามันมีกระเป๋าพลาสติกกลายสกอตและให้อารมณ์
แบบยุค 60 ที่ฉันชอบ

“ฉันทยอยส่งต้นฉบับนิยายเรื่องล่าสุดไปให้ตัวแทนบ้างแล้ว” พอ
โพล่งออกไปแล้วก็กัดริมฝีปากเมื่อไม่ได้ยินเสียงตอบจากปลายสาย
“เพิ่งจะผ่านไปแค่สัปดาห์เดียว” ฉันปาดเหงื่อตรงท้ายทอยขณะเดินคุย
โทรศัพท์ไปตามถนนเอิร์ลส์คอร์ต แล้วก็รีบวิ่งข้ามถนนเมื่อเจอจังหวะที่
รถว่าง เป็ที่สะพานอยู่หน้าห้องด้วยหนังสือ ทำยังไงได้ในเมื่องานลด
ราคาหนังสือของห้องสมุดมันแย้ยวนเกินต้าน อีกอย่างฉันสามารถอ้าง
ได้ว่าชื่อหนังสือของอากาธา คริสตี้มาเจ็ดเล่มเพื่อใช้อ้างอิง “แต่ฉันเริ่ม
รู้สึกตึงตึง ๆ ขึ้นมาแล้วว่านิยายของฉันไหลยไทยย”

“ไม่ได้ไหลยไทยยสักหน่อย”

“ใครว่าละ ฉันแค่ดูไม่ออกว่ามันช่วยจนกระทั่งหาเรื่องส่งไปให้
คนอื่นอ่าน”

“แต่เธอมั่นใจในเรื่องนี้มากนี่นา!” เจนนี่แย้ง น้ำเสียงเรงร่าทะลุ
เข้าหูฉัน ยายนี่พร้อมเข้าโหมดหน้าม้าแล้ว

ฉันเลยรีบตัดบทก่อน “ก็ใช่ แต่ตอนนี้ฉันฉลาดขึ้นแล้ว เธอนึกภาพตามนะ มีเด็กตัวกะเปี้ยกเดินเตาะเตาะมาหาเธอ แล้วแม่เด็กก็ส่งยิ้มแป้นมาแต่ไกลเพราะคิดว่าเธอจะมองว่าลูกเขาน่ารักเหมือนกัน แต่ความจริงเด็กนั้นมีขี้มูกยัด แกรมเสื้อผ้ายังมีเศษอาหารติด นึกภาพออกไหม”

“เอ่อ นึกออก”

“ฉันคือแม่เด็กคนนั้น และฉันเพิ่งส่งเด็กขี้มูกยัดออกสู่สายตาชาวโลกเพราะคิดว่าคนอื่นจะคิดเหมือนฉันไงล่ะ”

“งั้นก็เซ็ดหน้าเซ็ดตาเขาให้เรียบร้อย แล้วค่อยเปิดตัวให้คนเห็นสิ”

“อ้อ เขามีงาน บ.ก. ไว้เพื่อการนั้นแหละ”

ฉันได้ยินเสียงเจนนีสุดหัวใจเฮือกดังมาจากปลายสาย “แอนนี่ เธอจะบอกว่าเธอส่งนิยายให้ตัวแทนทั้งที่ไม่ได้แก้ไขเลยจ้ะหรือ” เจ้าตัวหัวเราะก๊ากอยู่นานจนฉันพลอยผสมโรงไปด้วย ฉันยิ้มจนปากฉีกถึงหูละขณะที่เลียวเข้าถนนทรกัทเทอร์

“ก็คนมันตื่นตื่นนี่!” ฉันตอบเสียงแหลมกลั้วหัวเราะ “ฉันทำสำเร็จแล้วรู้ไหม เขียนตะพึดตะพือไปเรื่อย สุดท้ายก็ไปจบที่คำว่า *จบบริบูรณ์* จันได้”

“มันก็ใช่ ฉันภูมิใจในตัวเธอนะ แต่อย่างน้อยเธอควรให้ฉันอ่านก่อนส่งไปให้ตัวแทนคนอื่น ๆ น่าจะดีกว่า”

“หืม ไม่เอา!”

“ถ้าเธอไม่ยอมให้ฉันอ่าน แล้วทำไมถึงส่งไปให้ใครที่ไหนก็ไม่รู้ อ่านล่ะ”

“ขอวางสายก่อนนะ ฉันใกล้ถึงบ้านแล้ว” ฉันเร่งฝีเท้าไปจนสุดถนนและเห็นเจนนีนั่งรออยู่บนขั้นบันได

บ้านของแม่ชุกตัวอยู่หลังสุดท้ายของตึกแถวหรรษาอย่างน่าเวทนา มีบรรยากาศก้ำกึ่งระหว่างวันฮาโลวีนกับงานเลี้ยงในสวนของพระราชวัง ฉันโบกมือให้เจนนีที่กำลังปิดฝุนจากกระโปรงตัวเก่าแล้วยกมือเสยผมยาว

สีดำ เซนส์การแต่งตัวของเธอไร้ที่ติ ส่วนฉันก็ได้แต่เอามือลูบชุดเดรส
ฤดูร้อนขายบานให้เรียบ พลังนี้กึ่งสงสัยตัวเองที่ซื้อเจ้าชุดหลวมโคร่ง
ชุดนี้มาแต่แรก ไม่รู้ทำไมฉันถึงแพ้ทางให้กับชุดเดรสที่ทำให้ตัวเองดู
เหมือนผียุควิกตอเรียนอยู่รำไป สีผิวซีด ๆ กับผมบลอนด์หยักศกของฉัน
ก็ไม่ได้ช่วยให้สารรูปดูดีขึ้น ฉันควรจะยอมแพ้เสียดีกว่า

ฉันกับแม่และเจนนีต่างก็เรียนจบจากคณะจิตกรรมของมหาวิทยาลัย
เซนต์ทรัลเซนต์มาร์ตินส์ พ่อแม่ของเธอย้ายจากฮ่องกงมาอยู่ลอนดอน
ตั้งแต่เจนนียังแบเบาะ และทั้งสองเป็นคนที่น่ารักน่าคบที่สุดเท่าที่ฉัน
เคยพบเจอ ฉันไม่มีวันบอกแม่หรือพ่อ แต่บางครั้งเวลาที่อยากสัมผัส
บรรยากาศครอบครัวจริง ๆ ฉันมักจะแวะไปอยู่บ้านของเจนนีหลังเลิก
เรียนแทนที่จะตรงดิ่งกลับบ้านตัวเอง แม้กระทั่งตอนที่เจนนีไปเรียน
เทนนิสหรือออกไปข้างนอก พ่อแม่เธอจะให้ฉันเข้ามานั่งทำการบ้าน
แล้วฉันก็จะพูดคุยกับพวกเขาขณะที่สูดกลิ่นอาหารทำเองแท้ ๆ จนอ้วปอด

เมื่อเจนนีเรียนจบเธอก็เพิ่งกล้าแข่งตัวเอง ถึงขั้นว่าได้ทำงานใน
สายงานในฝันเป็นที่เรียบร้อย เธอปฏิเสธงานออกแบบฉากของโรงละคร
รอยัลอัลเบิร์ตฮอลล์เพื่อไปเข้าร่วมทีมจัดแสดงสินค้าในตู้โชว์ของห้าง
แฮร์รอดส์ เธอรักงานนี้และสร้างผลงานชิ้นโบแดงไว้มากมายโดยเฉพาะ
ช่วงเทศกาลคริสต์มาส

“เออละ” เจนนีว่าพลังคลั่งแชนฉันไปด้วย “เราไปดูกันเลยไหม
ว่าในห้องใต้ดินของแม่เธอมีอะไรรอเราอยู่”

เราทั้งคู่แหงนมองตัวบ้านอยู่หนึ่งอึดใจ มุขหน้าต่างเขระอะ ๆ
สองบานขนานบันไดหินใหญ่มหึมาที่ทอดสู่ประตูบ้าน กาลครั้งหนึ่งประตู
บานนี้คงเป็นสีเขียว ทว่าสีประตูล่อนออกเป็นชั้น ๆ มานานแรมปี ส่วน
เนื้อไม้ก็บิดงอผิดรูป แต่ฉันชอบมันนะ อาคารสีขาวสีชั้นที่เคยมีส่งาราคี
ทอดตัวสูงตระหง่านอยู่รำไร หน้าต่างส่วนใหญ่ยังมีม่านกำมะหยี่เก่า ๆ
แขวนประดับอยู่

“ขอบใจที่มาเป็นเพื่อนฉันนะ” ฉันพูด ทั้งที่ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าขอบใจเรื่องอะไร เพราะนี่คือบ้านที่ฉันอยู่มาตั้งแต่เด็กจนโต และถึงแม้ที่นี่จะมีเพียงฉันกับแม่มาโดยตลอด บ้านหลังนี้ก็ยังเป็นสถานที่ที่เปี่ยมด้วยความสุขเสมอมา ฉันคงซาบซึ้งใจที่เจนนี้อามาหาทันทีเมื่อฉันโทรตามละมั้ง แม้ว่าคำชวนที่ว่าจะเป็นนี้ *อยากทำความสะอาดห้องใต้ดินเก่า ๆ กับฉันไหมก็ตาม*

“สบายมาก” เจนนี่ตอบ “แถมพวงงานยาก ๆ เธอก็ทำเสร็จไปตั้งแต่อาทิตย์ก่อนแล้วนี่จริงไหม”

“โอ๊ย อयर้อฟีนลิส ในนั้นมีทั้งล้างทั้งหีบกองพะเนินเทินทึก พนักงานขนย้ายที่ฉันจ้างมาก็ทำงานสุกเอาเผากินไม่มีใครเกิน พวกนั้นโยนของใส่รถตู้เป็นว่าเล่น เหมือนฉันจะได้ยินเสียงแก้วแตกเป็นระยะด้วย แต่สุดท้ายฉันก็เซ็นเอกสารและให้พวกเขาส่งของทั้งหมดไปที่คฤหาสน์ฟลิคกิกกีของย่าน้อยฟรานเซสที่ดอร์เซตเรียบร้อย หวังว่าท่านจะไม่โกรธนะที่จู่ ๆ ขยะเก่าเก็บของตัวเองก็ไปโผล่ที่บ้าน ก็แม่ฉันเล่นยืนยันเสียงแข็งว่าจะทำห้องใต้ดินเป็นสตูดิโอให้ได้นี่สิ”

“ฟรานเซสคือญาติเธอที่เป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ใช่ไหม”

“คนนั้นแหละ”

“ทำไมฉันถึงไม่เคยเจอหรือแทบไม่ได้ยินเรื่องท่านเลยล่ะ” เจนนี่ถามเรียบ ๆ แต่แฝงแววจิกกัดนิด ๆ เหมือนกำลังสงสัยว่าฉันอุบเรื่องสำคัญไว้

“อย่าโกรธนะ” ฉันว่า “ฉันก็ไม่ได้เจอหรือน้อยเหมือนกัน เห็นว่าท่านไม่ชอบลอนดอนและไม่ชอบเดินทางไปไหน แล้วท่านก็รวยอยู่พุงจนไม่อยากเสียเวลามาสอดส่องบ้านหลังนี้ ท่านส่งเงินให้แม่ทุกอาทิตย์ด้วยซ้ำ คู่ี่ง่าและเซยเหมือนพ่อแม่ให้เงินค่าขนมนั่นแหละ แต่แม่ฉันไม่ค่อยกล้ารับเท่าไร” ฉันเคยถามแม่ว่าทำไมคุณย่าน้อยฟรานเซสถึงส่งเงินให้ แต่แม่เฉไปเรื่องอื่นเฉยเลย”

“หืม” เจนนี่อุทาน ฉันดูออกว่าเธอกำลังพิจารณาข้อมูลใหม่และยังไม่พร้อมจะปล่อยผ่าน “พูดไปก็น่ากลัวนะ แต่ถ้าท่านตายแล้วจะเป็นยังไงต่อ ท่านมีลูกหลานที่จะมาไล่เธอกับแม่ออกจากบ้านไหม”

“ไม่มี แม่ได้ชื่อว่าเป็นผู้สืบทอดมรดกทั้งหมด” ฉันเตรียมใจไว้แล้วว่าจะถูกเพื่อนโวย เพราะเพื่อนซี้ที่คบกันมาสิบหกปีควรรู้เรื่องพรรคนี้้อยู่แล้ว ที่จริงฉันไม่ได้ปิดบังเธอ เพียงแต่ฉันไม่เคยมีโอกาสพูดคุยย่าน้อยพรานเซสเองก็ไม่ได้ไปมาหาสู่จนฉันรู้สึกว่าเป็นของเราจริง ๆ ฉันลืมนไปแล้วด้วยซ้ำว่าท่านมีตัวตน จนกระทั่งได้รู้ข่าวของเก่าเก็บของท่านนี่แหละ

ทว่าเจนนี่เพียงแค่วิวปากเบา ๆ “สมบัติตระกูล” เธอว่าพलगลอกตา “นึกว่าเรื่องแบบนี้จะมีแต่ในหนังซะอีก”

เราผลักประตูหน้าผัด ๆ เปิดออก แนนอนว่ามันไม่ได้ล็อก แม่ไม่เคยล็อกประตูมาแต่ไหนแต่ไร เจ้าตัวให้เหตุผลว่าถ้าจะมีบ้านหลังไหนในละแวกนี้ถูกยกเค้าก็คงไม่ใช่บ้านเราหรอก สายตาฉันกวาดผ่านผนังอิฐเปลือยซึ่งมีปูนฉาบติดอยู่เป็นหย่อม ๆ ในโถงทางเดิน กระจกของแม่ไม่ว่าหิวขโมยคนไหนมาเห็นวอลเปเปอร์ที่หลุดเป็นชั้น ๆ ก็คงคิดทันทีว่าที่นี่ไม่น่ามีของมีค่าอะไร เว้นเสียแต่พวกเขาคิดผิด เพราะงานศิลปะส่วนใหญ่ของแม่มีมูลค่ามหาศาล แต่แม่กลับไม่เคยขายผลงานในยุคแรก ๆ ที่แขวนไว้รกรับบ้านเพราะทำใจปล่อยไปไม่ได้

“ในนี้ล่ะ!” เสียงแม่ดังก้องมาจากห้องครัวที่อยู่ลึกเข้าไปหลังบ้าน

เราเขย่งเท้าย่องผ่านห้องขนาดกว้างขวางสองห้องที่คนส่วนใหญ่มักใช้เป็นห้องนั่งเล่น แต่แม่เอามาทำเป็นสตูดิโอแทน มีผ้าใบวาดรูปผืนใหญ่โตวางพิงผนังตรงนั้นตรงนี้ ส่วนบนพื้นก็เต็มไปด้วยหยดสี แม่เลิกใช้ผ้าปูพื้นมาหลายสิบปีแล้ว ในห้องคลั่งไปด้วยกลิ่นอับ แสงแดดทะลุผ่านฝุ่นควันในเมืองที่สะสมมาอย่างน้อยยี่สิบห้าปีส่องผ่านมุขหน้าต่างทั้งสองบานเป็นสีเหลือง ฉันจำไม่ได้ว่าแม่เคยจ้างคนมาเช็ดหน้าต่างพวกนี้หรือเปล่า แต่ฉันชินกับแสงสลัว ๆ แบบนี้เสียแล้ว ถ้าหน้าต่าง

สะอาดฉับคงแสบตาเพราะแสงจ้าเกินไป เหมือนเวลาเราถอดแว่น
กันแดดออกกลางแดดจ้าในฤดูร้อนนั่นแหละ

แม่รวบผมบลอนด์อ่อนเก็บไว้ใต้ผ้าโพกหัวสีเสียว มือข้างหนึ่ง
ถือแก้วที่เหลือไวน์แดงแค่ก้นแก้ว บนโต๊ะมีไวน์แดงเต็มแก้วสองใบ
วางคอยท่า แม่ยื่นก้ม ๆ เงย ๆ อยู่เหนือกระทะหอมหัวใหญ่ผัดซึ่งเป็น
ทักษะทำอาหารอย่างเดียวที่มี ในเตาอบมีอาหาร แต่ฉันสงสัยว่ามัน
คงเป็นอาหารสำเร็จรูปที่อีกเดี๋ยวแม่ก็จะเอาออกมาราดหอมหัวใหญ่ผัด
ให้ดูดี

“มีจดหมายถึงแกวางอยู่บนโต๊ะนะ” แม่บอกโดยไม่หันมามอง

“สวัสดิ์เช่นกันค่ะ ลอรา” เจนนี่เอ่ยทักแม่ด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ
แต่แม่ทำหน้าจ้อยนิด ๆ ตอนที่หันมาจิบแก้วเธอ

แม่เดินมาทักทายฉันบ้าง แต่แล้วกลับยื่นไวน์ก้นแก้วที่ถืออยู่ให้ฉัน
แล้วเจ้าตัวก็หยิบแก้วที่มีไวน์เต็มแก้วบนโต๊ะไปแทน

ฉันเริ่มจุนตจิด ๆ แต่แม่ชิงพูดขึ้นก่อนว่า “เตาอบเสีย รอแป๊บนะ”
แล้วจุดไม้ขีดไฟก้านยาวกับก้นกระทะ จากนั้นก็หมุนเตาไปที่ปิดและ
กระชากฝาเตาอบเปิด เตาอบเครื่องนี้เก่าจนต้องมุดเข้าไปจุดไฟและ
เสียงจะตายคาเตา ฉันถึงกับห้ามปากไว้ไม่พูดเรื่องซื้อเตาอบใหม่เพราะ
เราเคยคุยกันจนปากเปื่อยปากแฉะตลอดหลายปี แม่คิดว่ามันดูอ่อนยุค
และเก๋ดี ตรงกันข้ามกับฉันที่ต้องขมใจไม่นึกถึงซิลเวีย แพลทท์ทุกครั้ง
ที่มองมัน

ฉันหย่อนตัวนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ข้างกระเป๋า แล้วหยิบจดหมาย
เนื้อหาจากบนโต๊ะที่จำหน่ายถึงฉันขึ้นอ่าน หัวใจเต้นรัวอยู่แวบหนึ่ง
เพราะไม่นานมานี้ฉันเพิ่งส่งนิยายไปประกวดหลายที่ แต่ช่วงหลายปีมานี้

¹ Sylvia Plath (ปี 1932–1963) กวีและนักเขียนชาวอเมริกัน เสียชีวิตด้วยการจมน้ำ
เตาอบในบ้าน

ทุกที่ประกาศผลทางอินเทอร์เน็ตกันหมด ไม่ยังมีที่ไหนตอบกลับทางจดหมาย ฉันถึงกับเผลอคาดหวังแบบโง่ ๆ ว่านิยายของตัวเองอาจไปเข้าตาใครเข้า ฉันกระดกไวน์กันแก้วที่รสชาติฟองว่าเป็นไวน์จากร้านสะดวกซื้อ ไม่ทันไรก็ปวดหัวหุบ ๆ เสียแล้ว

ฉันแงะซองเปิดแล้วหยิบกระดาษที่พิมพ์หัวจดหมายออกมา

คุณแอนนาเบลล์ อดัมส์

ขอเชิญคุณมาที่สำนักงานกฎหมายออร์ดอน โอเวนส์ แอนด์ มาร์ตลิ่ง จำกัด เพื่อพบกับคุณฟรานเชส อดัมส์ ผู้มีศักดิ์เป็นย่าน้อยของคุณ คุณอดัมส์มีความประสงค์จะหารือเกี่ยวกับภาระหน้าที่ที่มาพร้อมตำแหน่งผู้สืบทอดกองมรดก และทรัพย์สินเพียงหนึ่งเดียวของเธอ...

อ่านมาถึงตรงนี้ฉันก็หยุดกลางคัน “เดี๋ยวนะ นี่มันจดหมายจากทนายของคุณย่าน้อยนี่นา สงสัยเขาจะจำหน้าผิวดคนแล้ว ในเมื่อมันเกี่ยวกับมรดก ชื่อในจดหมายก็ต้องเป็นลอราสิ”

เจนนีชะงักหน้าข้ามไหล่มาอ่านจดหมายฉบับนั้นไว ๆ “มันเขียนว่า ‘ย่าน้อยนะ’ เธอพูดกลางซี้ข้อความในจดหมาย ‘ไม่น่าจะเขียนผิดหรือมั้ง’”

“โธ๊ะ ไม่นะ” แม่ส่งเสียงแหว ก่อนชะงักตัวข้ามโต๊ะมาแย้งจดหมายจากมือฉันไปจ้องอยู่นาน จนกระทั่งมีกลิ่นหอมหัวใหญ่ใหม่โชยมาแม่จึงโยนจดหมายลงบนโต๊ะแล้วหันกลับไปดูเตา เจ้าตัวยกกระทะเหล็กหล่อลงจากเตาหูดหวิดก่อนที่ไฟจะลุกท่วมกระทะ

ขณะเดียวกันเจนนีก็นั่งอ่านใจความในจดหมายที่เหลือ ปากขมขมมึบ ตาก็กวาดมองข้อความตัวพิมพ์อีกครั้ง “ขอเชิญคุณมาที่สำนักงานกฎหมาย...ที่เหลือก็มีแค่รายละเอียดการนัดหมาย ตามวัน

และเวลาซึ่งก็คืออีกสองสามวัน สถานที่คือที่โหนดแห่งของเทศมณฑล ดอร์เซตที่ชื่อแคสเซลโนลล์ แม่เจ้าไว้อยู่ เธอกระซิบ “ญาติผู้ใหญ่ในชนบท อันเงียบเหงากับมรดกปริศนานั้นหรือ นี่มันอย่างกับเรื่องแต่งชัด ๆ”

“เขาคงตั้งใจส่งให้แม่นั้นแหละ ดูเหมือนว่าย่าน้อยฟรานเซสจะเป็นคนงมฉายจนตกขอบ ดังนั้นฉันว่าท่านไม่น่าจะเปลี่ยนใจกับเรื่องแบบนี้แล้วตัดแม่ออกจากกองมรดกหรอก แต่จะว่าไป” ฉันเสริมซ้ำ ๆ “เทียบจากเรื่องของย่าน้อยที่ได้ยินมา แบบนี้ก็สมเป็นท่านดีเหมือนกัน” ฉันเหลือบเห็นสีหน้าพิศวงงงวยของเจนนี เห็นที่ฉันคงลืมเล่าปุมหลังพิศดารของคุณย่าน้อยฟรานเซสฉบับเจาะลึกให้อีกฝ่ายฟังแน่ ๆ “มันเป็นเรื่องเล่าประจำตระกูลนะ ฉันไม่เคยเล่าให้เธอฟังจริง ๆ หรือ” เจนนี สายหน้าแล้วจิบไวน์ในแก้วใบสุดท้ายบนโต๊ะ

ฉันเงยหน้ามองแม่ “แม่จะเล่าตำนานของคุณย่าน้อยเองหรือจะให้หนูเล่าดี”

แม่เดินกลับไปปล้ำกับประตูเตาอบอีกหนึ่งยก ดึงถาดอะลูมิเนียมใส่วัตตุปริศนาออกมา แล้วหยิบกระทะเหล็กมาโกยหอมหัวใหญ่เกรียม ๆ ราดของกินบนถาด คั่วส้มสามคันมาจากตะกร้าที่ใส่มีดกับช้อนส้อมปน ๆ กัน ก่อนวางถาดลงกลางโต๊ะพร้อมปึกส้มชี้ได้เด่ จากนั้นแม่ก็หย่อนตัวนั่งและขีดไวน์อีกอีกพร้อมกับสายหน้าให้ฉันเบา ๆ

“ถ้าฉันล่ะก็” ฉันเกริ่นและพยายามดัดเสียงให้เหมือนนักเล่านิทาน เจนนีหยิบขวดไวน์มาเติมให้ฉัน “ย้อนกลับไปเมื่อปี 1965 ตอนนั้น ย่าน้อยอายุสิบหก ท่านกับเพื่อนซี้ทั้งสองคนพากันไปดูดวงในงานออกร้านของชุมชน หมอดูได้ทำนายดวงชะตาของคุณย่าน้อยฟรานเซสว่า เธอจะถูกฆาตกรรม เหลือไว้เพียงกองกระดูกแห่ง ๆ”

“อู๊ย เป็นเรื่องเป็นราวเชียว ถูกใจฉันเลย” เจนนีว่า “แต่ฉันจะพูดตรง ๆ เพราะเห็นแก่เธอนะ แอนนี่ ถ้าเธอจะเขียนนิยายสืบสวนล่ะก็ เธอหัดเกลกล่าส่วนวนให้หรือหว่ากว่านี้หน่อยเถอะ”

แม่หยิบจดหมายกลับไปเฟงอ่านราวกับมันคือหลักฐานในคดีฆาตกรรม “คำทำนายไม่ได้ว่าอย่างนั้น” แม่เอ่ยเสียงเบา “มันคืออนาคตของแม่หนูอยู่บนกองกระดูกแห่งเกราะ ความตายของเธอจะเริ่มต้นอย่างช้า ๆ ยามที่ฝ่ามือข้างหนึ่งกอบกุมราชินี จงระวังนงให้ดี เพราะมันจะหักหลังเธอ และนับตั้งแต่นั้นทุกอย่างจะไม่มีวันหวนคืน หากแต่บุตรสาวคือหนทางสู่ความยุติธรรม จงหาตัวบุตรสาวหนึ่งเดียวแล้วเก็บหล่อนไว้ใกล้ตัว สัญญาณทุกอย่างบ่งชี้ถึงการปลิดชีพเธอต่างหาก”

ฉันเอาส้อมกะชวกครีมชิ้น ๆ ที่สันนิษฐานว่าน่าจะเป็นกราแต็งโดฟีนัวแซแข็งจากห้างเทสโก้ “คะ ยังไงก็ตาม ยาน้อยฟรานเซสเชื่อฝังใจมาทั้งชีวิตว่าคำทำนายนี้จะกลายเป็นจริง”

“ฟังแล้ว...ไม่รู้จะบอกว่าท่านน่าสงสารหรืออ่านเกมขาดดี” เจนนี่แสดงความเห็นแล้วหันไปมองแม่ “จันแอนนี่ก็ไม่เคยเจอยาน้อยคนนี่จริง ๆ จันเธอคะ”

แม่ถอนหายใจกลางเขี่ยหอมหัวใหญ่ “ส่วนมากเราจะปล่อยให้อาฟรานเซสอยู่ในคุกหาสน์แล้วทำอะไรต่อมิอะไรของแกไปนะ”

“เดี๋ยวนะคะ คุณมีอาเป็นเจ้าของคุกหาสน์ในชนบท แต่ไม่เคยไปเหลียวแลท่านเลยเธอ”

แม่โบกไม้โบกมือแก้ตัวเป็นพัลวัน “ไม่มีใครสนใจอาฟรานเซสทั้งนั้นแหละ แกเพียงจนเป็นที่โจษจันและเป็นตำนานท้องถิ่นเลยทีเดียวหญิงแกเลอะเลือนที่ครอบครองคุกหาสน์ในชนบทและเงินมหาศาลไม่ว่าเจอใครเป็นต้องคอยสืบข้อมูลเขาไปทั่วเพราะกลัวว่าวันดีคืนดีอีกฝ่ายจะมาฆ่าตัวเอง”

“แล้วแม่จะโทรไปบอกทนายคนนั้นเรื่องที่เขาจำหน้าของผิดหรือเปล่า” ฉันถามขึ้น

แม่บีบสันจมูกแล้วยื่นจดหมายให้ฉัน “แม่ว่าเขาไม่ได้จำหน้าของผิดหรอก แม่ก็อยากไปต่อรีเซตกับแกนะ แต่วันนี้มันชนกันพอดีนี่สิ”